

Никога не е заспивалъ тъй мжно. Тоя пристанищенъ животъ ще му съсипе здравето!

VII

Кочо го тегли за крака съ дѣсната ржка, а съ лѣвата здраво прегръща рейката.

— Богдане, ставай! Богдане, ставай!

Богданъ изведнажъ се събужда. Морето го улавя съ хиляди ржце. Носътъ на гимията се вдига високо нагоре, следъ малко се срутва въ полуджга напредъ. Богданъ става и се оглежда.

Откъмъ кърмата вика Яни:

— Хей, какво чакашъ? Хей, ние ще полудѣемъ отъ работа, а ти спишъ!

Вихрушката отминава, забива се надолу, надъ нея се трупа кипеща вода, преваля и шуми. Надежда се вдига. Фенерътъ на мачтата мига. Гимията спира за мигъ. И пакъ се плъзва напредъ, легнала на лѣвата си страна.

— Убирай платно! — крѣска капитанъ Яни.

— Стига си викалъ, бе!

— Убирай платно, вѣгърътъ ще ни обърне!

— Не викай така, че ще те хвърля въ водата.

Не е Яни отъ ония, дето се плашатъ отъ мелтема и губятъ ума си предъ заплахи. Зжби се, отвърща нѣщо, което не се разбира отъ шума, изопва още повече краката си, за да не изпусне руля, и крещи:

— Убирай платното, ти казвамъ!

Защо ли пъкъ ще го хвърля въ водата, помисля си Богданъ. Какво му е на мореплаването, ако едно пристанище загуби единъ такъвъ капитанъ? То и безъ това счита всички моряци за загубени. То знае, че веднажъ тѣ ще заминатъ и не ще се върнатъ и че на мѣстото на всѣки загубенъ